

Gljuklja ja Tsaplja

Natalija Peršina-Jakimanskaja ja Olga Jegorova eli Gljuklja ja Tsaplja ovat venäläisen nykytaiteen tunnetuin duetto. Pietarilaistaiteilijat ovat koostaneet yhteisiä performansseja ja taidenäyttelyitä 1990-luvun puolivälistä lähtien. Gljuklja ja Tsaplja tunnetaan ennen kaikkea vuonna 1995 perustetusta *F.N.O.*:sta eli *Fabrika naidennyh odežd* ("Löydettyjen vaatteiden tehdas")-hankkeestaan. Gljuklja ja Tsaplja ovat kierrättäneet vaatteita, lähinnä leninkejä, niille vieraisissa yhteyksissä post-konseptualistisessa hengessä ja saattaneet näin kulttuurin ilmiöitä yhteentörmäykseen. He ovat varustaneet asukokonaisuuksia ääniefektein, loikanneet sillalta Nevaan, heittäneet vaatteita Nevaan, onkineet vaatteita Nevasta, valjastaneet liikemiehiä tai koko *Avroran* miehistöön leninkiperformansseihin ("Haurauden juhla") ja he pitävät edelleen hyperfeministien klubiin kuuluvaa "Matkustavien tavaroiden kauppa" *Puškinskaja 10*:ssa.

Aiheesta lisää: ff-clothes.narod.ru

Natalija Peršina-Jakimanskaja ja Olga Jegorova eli Gljuklja ja Tsaplja sukelluspuvuissa.

F.N.O.:n manifesti

Taiteilijan tehtävä on pitää heikkojen puolta.

Heikkous tekee ihmisestä inhimillisen, kun taas heikkouden voittaminen synnyttää sankareita.

Me emme ylistä heikkoutta, me kehotamme armeliaisuuteen ja inhimillisyyteen. On tullut aika palauttaa voimaan myötäelämisen taide!

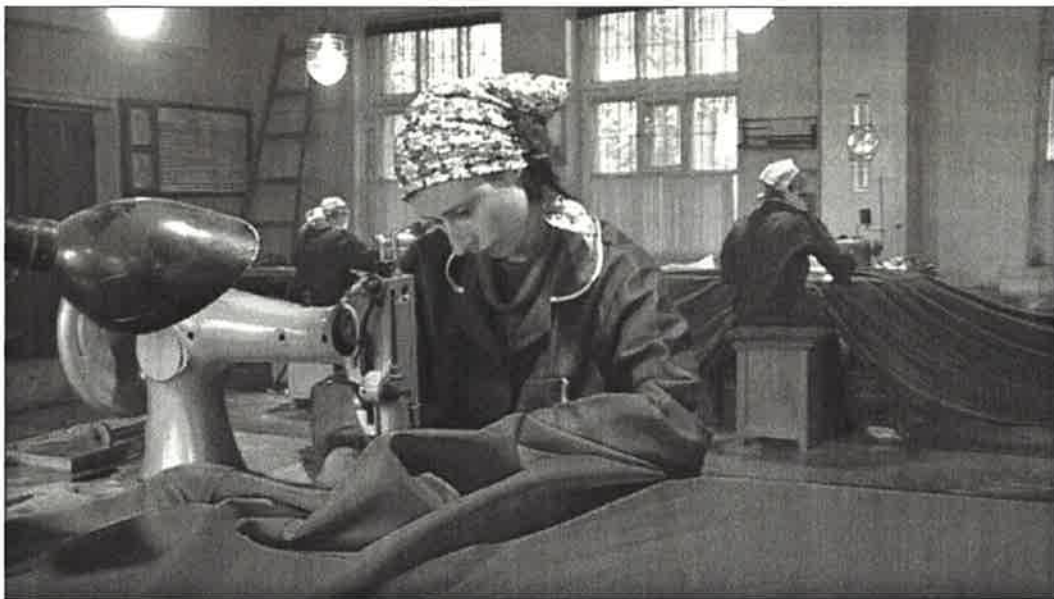
Myötäeläminen on toisen heikkouden ymmärtämistä ja sen voittamista yhdessä hänen kanssaan.

Ja tätä te ette voi mennä haukkumaan sentimentaalisuudeksi.

Tämä on vapautta barrikadeilla rinta paljaana, vapautta, joka puolustaa meissä jokaisessa asuvaa lasta!

Te sanotte, että taide on vain viisaille, että se on älyleikkiä? Ettei siinä ole enää tilaa suoralle osallistumiselle, voimakkaat tunteet kuuluvat vain Hollywoodiin? Olette väärässä! Sillä silloin taide olisi järjetöntä, kylmää, se ei voisi ojentaa auttavaa kättään kenellekään.

Taide ei ole abstraktia leikkiä, vaan seikkailua. Se ei ole kylmää rationaalisuutta, vaan elävää tunnetta. Taiteilija ei ole mentori tai työnhajaaja, vaan ystävä; ei nero, vaan kumppani ja osallistuja. Me emme kaippaa saarnaavia sosiaalihankeita, vaan peräänkuulutamme halua auttaa ihmistä olemaan pelkäämättä itseään, ottamaan itsensä vastaan kasvattamaan itseään paremmaksi. Yhteiskunta on tehty ihmisistä. Vain auttamalla ihmistä itsensä jälleenmuokkaisessa me voimme muuttaa yhteiskuntaa. Muuta tietä meillä ei ole.

Äidit ja tyttäret

Gljuklja ja Tsaplja kutsuvat halukkaita osallistumaan projektiin, jonka työnimi on ”Lapset ja heidän vanhempansa. Suhteet”. Projektin tavoitteena on suuri näyttely, joka on omistettu kasvattamiselle sekä lasten suhteelle isiinsä ja äiteihinsä. Tämä teema koskettaa yhtäältä hyvin intiimejä inhimillisiä kokemuksia, onhan meillä jokaisella kokemusta ”lapsena olemisesta”, monilla on myös kokemusta vanhemmuudesta, kun taas jotkut ovat syystä tai toisesta kieltäytyneet tuosta kokemuksesta. Tuo kokemus voi tuoda kiistattoman rakkauden tai yksinäisyyden voiton riemun, toisaalta samalla se voi olla traumaattinen, mutta tärkeää joka tapauksessa on tuon kokemuksen elämää rakentava ominaisuus, joka muuttaa perusteiltaan kenet hyvänsä ihmisen.

Samaan aikaan tarkastellessamme kriittisesti lastenkasvatuksen malleja voimme havaita odottamattomalta taholta yhteisön sosiaalisia solmuja ja konflikteja: suhde valtaan, rangaistusjärjestelmä, yksilön arvostus jne.

Sen lisäksi – ja feministiselle ryhmälle tämä on erityisen tärkeää – vallitseva kasvatustajärjestelmä kieliä naisen yhteiskunnallisesta asemasta.

Aiomme kerätä haastatteluja ihmisiltä, jotka ovat valmiita jakamaan lapsuus- ja vanhemmuuskokemuksiaan. Samalla kutsumme yhteistyöhön projektiin nimeltä ”Lapsuuden traumoja”, jota alamme kuvata Helsingissä ja jatkamme työtä Pietarissa.

Kysymyksiä:

1. Miksi päätit hankkia lapsen?
2. Miksi päätit olla hankkimatta lapsia?
3. Oletko kokenut uusia asioita lapsen saamisen jälkeen?
4. Millaisia uhrauksia olet tehnyt lapsen saamisen jälkeen?
5. Mitä menetit lapsen saadessasi?
6. Oletko kokenut olleesi valmis näihin uhrauksiin?
7. Paljonko aikaa päivässä lapsesi vie sinulta?
8. Onko sinulla lapsenhoitaja tai (iso)äiti? Koetko lapsen heille jättämisen epä mukavaksi?
9. Koetko olevasi HYVÄ äiti? Mitä haluaisit muuttaa?
10. Koetko lapsen vaativan sinulta enemmän kuin mitä pystyt antamaan?
11. Koetko lapsesi olevan sinulle tasapuolinen kumppani?
12. Koetko lapsesi häiritsevän työn tekoasi?
13. Koetko lapsesi kasvatuksen olevan luova prosessi?
14. Mitä perheesi ajattelee asiasta? Työtoverisi? Yhteisö?
15. Onko tämä prosessi tärkeä sinulle, ellet voi ilmaista sen tuloksia?
16. Jos prosessin lopputulos on näkymätön eikä ilmeinen, miten voimme vakuuttaa muille, että kyse on luovasta prosessista?
17. Oletko feministi? Onko mielestäsi olemassa tietty feministinen tapa kasvattaa lasta?
18. Onko luova toimintasi / työsi muuttanut lapsen syntymän jälkeen?
19. Onko kasvatustapasi tyypillinen? Onko sinut kasvatettu samalla tavoin?

